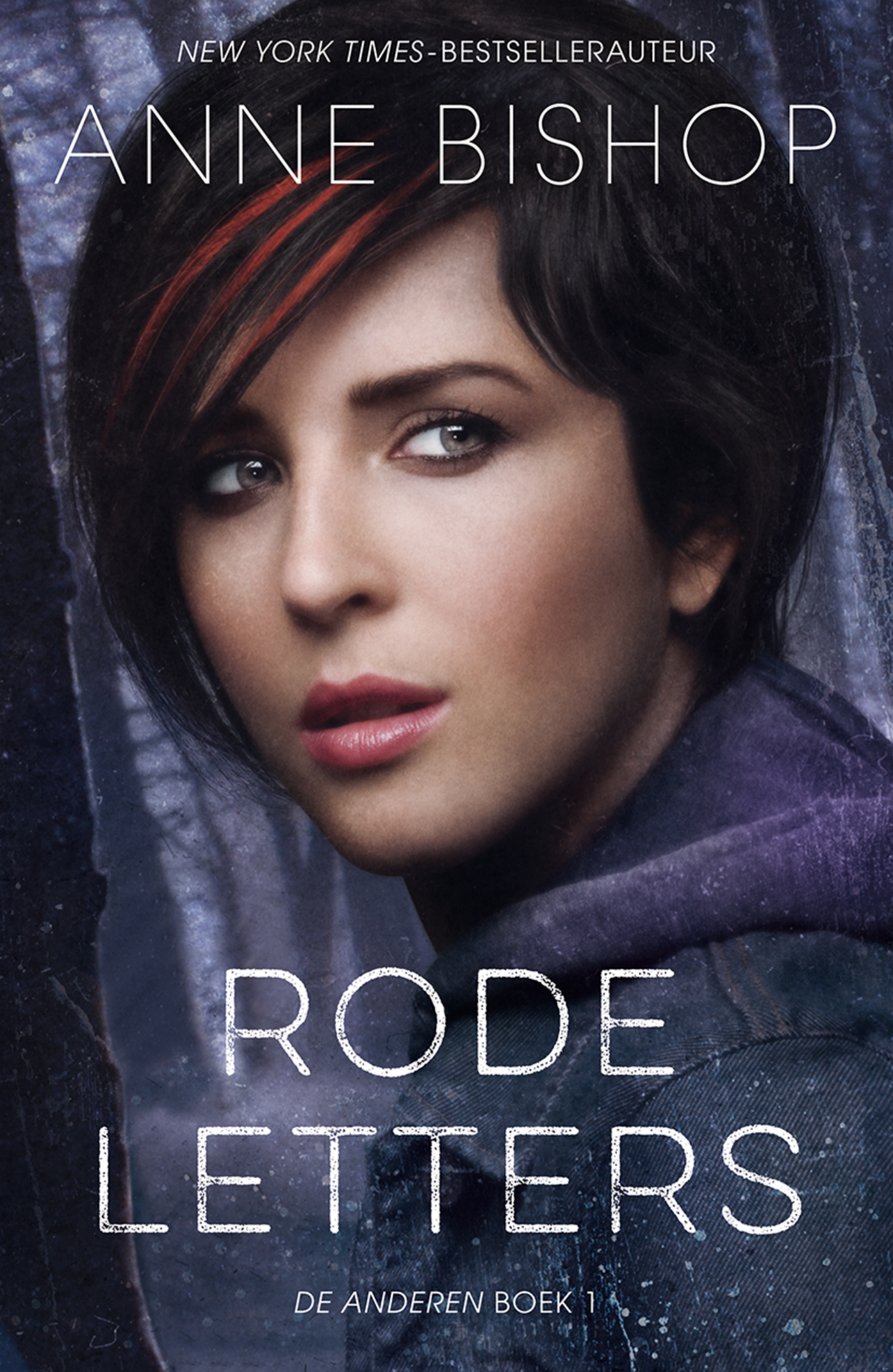

A close-up portrait of a woman with dark hair and a red streak, looking slightly to the side. She is wearing a dark purple scarf. The background is dark and textured.

NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

ANNE BISHOP

RODE
LETTERS

DE ANDEREN BOEK 1

ANNE BISHOP

**RODE
LETTERS**

De Anderen boek 1

De Fontein

Voor Blair

Eerste druk maart 2015

Oorspronkelijke titel *Written in Red*

Oorspronkelijke uitgever Roc, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC

Copyright © Anne Bishop, 2013

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency
AB

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willeke Lempens

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3751 8

ISBN e-book 978 90 261 3752 5

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met
bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur
toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveel-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, micro-
film, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Half verblind door de sneeuwstorm strompelde ze het open terrein tussen twee gebouwen op. In de hoop zich er te kunnen verstoppen voor haar achtervolger, maar ook om even te kunnen schuilen tegen de sneeuw en de wind, volgde ze een gebogen muur en dook erachter ineen. Haar sokken en gympen waren doorweekt en haar voeten waren zo koud dat ze ze niet eens meer voelde. Ze wist dat dat niet goed was, niet gezond, maar ze had gewoon maar aangetrokken wat ze vinden kon, net zoals ze de kans om te vluchten had gepakt zodra ze hem zag.

Ze hoorde geen voetstappen die bevestigden dat ze nog steeds werd gevolgd. Maar dat zei niet zoveel. Deze muur dempte zelfs het geluid van het traag voortbewegende verkeer.

Ze moest een schuilplaats zien te vinden. Het zou vannacht te koud worden om in de openlucht te blijven. Als onderdeel van haar training had ze ook foto's gezien van mensen die waren doodgevroren, dus ze wist dat ze niet veel langer buiten moest blijven. Maar de daklozenopvang was natuurlijk de eerste plek waar de jagers haar zouden zoeken.

Zou ze vanavond sterven? Was dit de sneeuwstorm die het begin van het einde inluidde? Nee. Die mogelijkheid wilde ze niet eens overwegen. Ze had nog maar heel weinig gedaan en was nog helemaal niet ver: het kon toch niet al eindigen voordat ze zelfs maar de kans had gehad te beginnen? Daarbij, verder had ze nog geen componenten van de profetie gezien. Zoals de donkerharige man met de groene trui. Nee, ze hoefde niet bang te zijn dat ze ging sterven voor ze hem had gezien.

Maar dat betekende nog niet dat ze het zich kon veroorloven iets stoms te doen.

Het gebouw achter op het terrein trok haar aandacht, hoofdzakelijk omdat er verder nergens licht brandde. Ze gluurde om de hoek

van de muur om te checken of ze nog steeds alleen was en rende toen naar het gebouw toe. Misschien kon ze een smoes bedenken om er een paar minuten binnen te mogen blijven – lang genoeg om haar voeten te ontdooien.

Maar het licht dat daarnet nog zo helder en hoopvol had gescheenen, bleek slechts nachtverlichting. Het gebouw was gesloten. Toch was er genoeg licht om het bord boven de glazen deur te kunnen lezen. Als ze niet zo wanhopig was geweest, had de boodschap erop haar nog kouder gemaakt dan de sneeuw en de wind.

LAKESIDE STADSPARK

M.R.N.V.T.

Menselijk Recht Niet Van Toepassing. Ze stond op terrein dat toebehoorde aan de Anderen! Ze was hier misschien tijdelijk veilig voor menselijke jagers, maar als ze haar betrapten was ze overgeleverd aan wezens die enkel op mensen léken. En zelfs iemand met zo'n afgeschermd leven als zij wist wat er gebeurde met mensen die onvoorzichtig waren in hun omgang met de *terra indigene*.

Er was ook iets tegen de binnenkant van de deur geplakt. Ze bestudeerde het briefje nauwkeurig, ondanks haar verdoofde voeten en de ijzige temperatuur.

GEZOCHT:

CONTACTMENS

MELDEN BIJ BEESTACHTIG GOEDE BOEKEN

(OM DE HOEK)

Een baantje. Een manier om aan geld te komen, voor eten en onderdak. Een plek waar ze zich een poosje zou kunnen verbergen. Een plek waar de jagers haar, zelfs als ze haar vonden, niet zomaar konden weghalen. Immers: het menselijk recht was hier niet van toepassing.

Beestachtig Goede Boeken. Dat klonk als de naam van een Anderen-winkel.

Ze zou hier kunnen sterven. De meeste mensen die in conflict

kwamen met de Anderen gingen dood, op welke manier dan ook. Maar de profetie had toch al duidelijk gemaakt dat ze ging sterven. Voor deze ene keer in haar leven zou er eens iets op haar voorwaarden gebeuren!

Nu ze dit besluit had genomen, beende ze terug naar de stoep en haastte zich naar de hoek. Toen ze op de Kraaienveldlaan rechtsaf sloeg, zag ze twee mensen uit een winkel komen. Licht en leven. Ze liep op beide af.

Simon Wolfgard nam zijn plaats achter de kassa in, wierp een blik op de klok aan de muur en zei: 'Nu.'

Het gehuil achterin de boekwinkel zorgde voor het verwachte vrouwelijk gegil en wat verrast mannelijk gegrom.

Simon verhief zijn stem om zich ervan te verzekeren dat alle mensen die hij zag hem ook konden horen: 'Over tien minuten gaan we sluiten.'

Niet dat ze dat niet wisten. Dat gehuil was immers vaste prik, net als de Wolf bij de deur die het beveiligingssysteem van de winkel vormde. Dat van winkeldieven een hand werd afgebeten versterkte de eerlijkheid van de rest van de mensen die bij Beestachtig Goede Boeken winkelde enorm. Dat ze over een plas bloed heen moesten stappen en langs de Wolf die nog op een paar vingers lag te kauwen liet een blijvende indruk achter, om het over de nachtmerries nog maar niet te hebben.

Toch kwamen er de volgende dag dan alweer apen in de winkel neuzen, terwijl ze naar de bloedvlekken loerden en tegen elkaar fluisterden. De opwinding om achter om het even welke boekenkast een van de Anderen in zijn dierlijke vorm tegen het lijf te kunnen lopen – en de nog angstaanjagender opwinding om soms zomaar ooggetuige te kunnen zijn van snel en heftig geweld – verhoogde de verkoop van horrorromans en thrillers alleen maar en hielp de boekwinkel om voldoende winst te maken.

Niet dat de winkels van het Stadspark winst nodig hadden om open te blijven. Ze waren er voor het gemak van de *terra indigene* die er woonden en vormden voor de rest van de Anderen een manier om

aan de gewenste door mensen geproduceerde spullen te komen. Nee, het was eerder zo dat Simon wilde begrijpen hoe je precies zaken deed – en probeerde te testen hoe betrouwbaar de mensenbedrijven waarmee hij handel dreef eigenlijk waren – en zijn winkel daarom maandelijks in de zwarte cijfers probeerde te houden.

Wat openingstijden betrof, hield Beestachtig Goede Boeken zich echter niet aan de normale middenstandsregels. Op de avonden dat de zaak voor mensen was geopend sloot de deur stipt om negen uur. Sommige medewerkers aarzelden dan niet, veranderden onmiddellijk van gedaante en hapten zelfs naar treuzelende klanten die dachten dat de sluitingstijd slechts een indicatie was, in plaats van een onwrikbaar tijdstip.

Simon rekende een paar boeken af. Meer dan verwacht voor een avond waarop je zou denken dat gevoelige lieden zich liever thuis warm hielden, dan dat ze de ijskoude wind en stuifsnieuw trotseerden die even pijnlijk konden zijn als de beet van een Wolf. Oké, sommige apen woonden vlakbij en gebruikten de boekwinkel en het naastgelegen café, Een Kleine Hap, als ontmoetingsplek voor wanneer ze niet een hele avond wilden drinken in een van de cafés aan de Hoofdstraat.

Ménsen, corrigeerde Simon zichzelf en duwde de dunne bril op zijn neus omhoog (die hij niet vanwege zijn slechte ogen droeg, maar omdat hij het idee had dat hij er vriendelijker door overkwam). *Zo moet ik ze in de zaak noemen – om te voorkomen dat ik ook tegen mijn eigen medewerkers de verkeerde toon aansla. Het is al lastig zat om draaglijke hulp te vinden. Ik kan de medewerkers die we hebben beter niet weggagen door ze te beledigen.*

De bijnaam ‘apen’ had zich vanuit Afrikah over de oceaan verspreid, waar de Leeuwgard naar mensen verwezen als ‘bazelende, haarloze apen’. Nadat de *terra indigene* van Thaisia enkele foto’s van apen hadden gezien, hadden ze het woord overgenomen. Het paste te goed bij veel van de mensen die ze ontmoetten. Simon was echter ook lid van de Raad, een club van eigenaren van horeca en winkels in het Stads-park, én hij was de algehele leider van het Lakeside Stadspark. Hij wilde daarom beslist niemand beledigen – althans niet hardop.

‘Simon...’

Hij draaide zich in de richting van de stroperige stem. Toen de in capuchonparka gehulde vrouw haar schouders optrok, werd de onderkant van haar toch al korte truitje opgetild en werd een paar centimeter van haar strakke buik zichtbaar, die er uiterst zacht en bijtbaar uitzag.

Er snuffelden vaak genoeg mensenvrouwen in zijn winkel rond die hoopten dat hij hen zou uitnodigen voor een spannend uitstapje in de wildernis. Maar deze had iets over zich dat hem er bijna toe overhaalde zijn tanden in haar keel te zetten, in plaats van zacht en onschuldig aan haar buik te knabbelen.

‘Asia,’ zuchtte hij diep, met zijn hoofd een beetje schuin; als een afwerend soort begroeting.

Ze begreep de hint niet. Dat deed ze nooit. Meteen de eerste dag dat Asia Crane Beestachtig Goede Boeken binnenstapte had ze haar oog op hem laten vallen. Dat was deels de reden dat hij haar niet mocht: hoe harder zij haar best deed om bij hem in de buurt te komen, hoe meer hij zich een soort uitdaging voelde en hoe minder graag hij haar zag. Maar ze deed nooit opdringerig genoeg om te kunnen rechtvaardigen dat hij haar aanviel op het feit dat ze in zijn winkel kwam.

Enkele mensen begonnen hun winterjassen aan te trekken en sjaals om te slaan, maar niemand kwam naar de kassa.

Asia schonk hem een ‘Bijt me dan, graag zelfs’-glimlach en zei: ‘Kom op, Simon. Het is al ruim een week geleden en je had me beloofd erover na te denken.’

‘Ik heb helemaal niets beloofd,’ zei hij terwijl hij rondom de kassa begon op te ruimen.

Asia Crane had blond haar en bruine ogen en hij had meerdere mensen in het Stadspark horen zeggen dat ze mooi was. Er was echter van alles aan haar dat hem stoorde. Hij kon nergens precies zijn poot op leggen – buiten het feit dat ze hem maar bleef proberen te versieren terwijl hij haar allang duidelijk had gemaakt geen interesse te hebben – maar dit gevoel was ook de reden dat hij haar meteen de eerste keer had geweigerd een baantje bij BGB te geven. En dat hij

haar niet een van de vier appartementjes wilde verhuren die het Stadspark soms aan zijn menselijke medewerkers ter beschikking stelde. En nu wilde ze de nieuwe Contactmens worden, een positie die haar toegang tot het eigenlijke Stadspark zou bezorgen. Hij vrat haar nog liever op dan dat hij haar op dié post neerzette! Vladimir Sanguinati, zijn collega-bedrijfsleider, had meer dan eens aangeboden hem te helpen als Simon Asia weer eens een hongerige blik toewierp. Dat zou een prima regeling zijn, aangezien Vlad de voorkeur gaf aan bloed, terwijl Simon graag brokken vers vlees afrukte.

‘We zijn gesloten, Asia. Ga naar huis,’ zei hij.

Ze zuchtte theatraal. ‘Ik wil die baan echt graag hebben, Simon. Met mijn huidige werk kan ik de huur amper betalen en het is ook nog eens doodsaai.’

Hij gaf zijn poging om vriendelijk te klinken op. ‘We zijn dicht.’

Opnieuw een zucht, gevolgd door een pruilende blik, waarna ze haar parka dichttriste, haar handschoenen aantrok en eindelijk de deur uitging.

John, ook een lid van de Wolfgard, verliet zijn post bij de deur om nogmaals te controleren of er nog achterblijvers waren. Daardoor stond Simon alleen voor in de winkel toen de deur opnieuw opening en er een vlaag ijskoude lucht binnenwaaide – die hij na al die mensengeuren als verfrissend ervoer.

‘We zijn–’ begon hij automatisch, waarna hij pas naar de deur keek. Hij slikte het woord ‘gesloten’ in.

De vrouw die daar stond zag er half bevroren uit. Ze droeg dunne gympen en een spijkerbroek die tot aan de knieën was doorweekt. Haar spijkerjack was eerder iets voor een zwoele zomeravond en eronder droeg ze slechts een T-shirtje.

Ze leek zo pijnlijk koud dat hij zich niet eens als eerste afvroeg of ze eetbaar was.

‘Kan ik iets voor u doen?’ vroeg hij.

Ze keek hem aan alsof ze hem eerder had gezien en hij haar grote angst inboezemde. Hij herkende haar echter totaal niet. Haar uiterlijk noch haar geur.

Ze zette een paar wankele passen in de richting van de toonbank.

Waarschijnlijk eerder om verder de warme winkel in te komen, dan om dichterbij hem te staan.

‘Ik eh... z-zag dat briefje hangen,’ stotterde ze. ‘O-over die baan.’

Of nee, geen stotteren, dacht hij: dit kwam door de kou. Haar tanden begonnen te klapperen. Hoe lang liep ze zo al buiten, in dat weer? Het was een natuurlijke sneeuwstorm, die vanaf het meer landinwaarts was geblazen. De eerste van het nieuwe jaar. Maar dat het een natuurlijke storm was, wilde nog niet zeggen dat hij niet heftig was.

‘Wat voor briefje?’

‘Over die C-contactmens,’ klappertandde ze. ‘Er stond dat ik me hier moest melden.’

Een paar seconden tikten voorbij. De vrouw sloeg haar ogen neer. Blijkbaar durfde ze zijn blik niet te beantwoorden nu ze eenmaal had gezegd waarvoor ze kwam.

Er was iets aan haar wat hem verontrustte, iets wat hem dwars zat, maar heel anders dan bij Asia Crane. En zolang hij niet wist wat dat was, ging hij haar niet terug de sneeuw in schoppen. Daarbij, buiten Asia was ze de eerste mens die naar deze betrekking informeerde. Reden genoeg om haar een paar minuten van zijn tijd te gunnen.

Vanuit zijn ooghoeken zag hij John staan, in menselijke gedaante inmiddels en gekleed in een trui en spijkerbroek. Met een gebaar van zijn hoofd vroeg hij zwijgend: *En nu?*

Als antwoord kantelde Simon zijn hoofd ook een beetje en keek naar de kassa.

‘Zal ik dan maar afsluiten?’ vroeg John, terwijl hij naar de rillende vrouw glimlachte.

‘Ja, graag.’ Simon keek de vrouw aan. ‘Laten we naar hiernaast gaan, dan nemen we een kopje koffie en praten verder over die baan.’

Ze draaide zich aarzelend om naar de buitendeur.

‘Nee nee, deze kant op.’ Hij liep langs de toonbank en wees naar een doorgang in de muur.

De traliedeur erin kon vergrendeld worden wanneer de ene zaak al gesloten was en de andere nog open. Op de muur naast deze deur hing een bordje: BETAAL UW BOEKEN VOOR U NAAR EEN KLEINE HAP GAAT, ANDERS NEMEN WIJ EEN KLEINE HAP UIT U.